

Heterofonia

Heterofonia (z greckiego *heteros phonos* – różny dźwięk) to prosta odmiana polifonii, polegająca na jednoczesnym wykonywaniu melodii i jednego lub więcej jej wariantów

Heterofonia jest podstawową techniką w muzyce Dalekiego Wschodu, decyduje o charakterystycznym brzmieniu jawańskiego gamelanu, ale da się słyszeć w zespołowej muzyce Chin, Japonii i Tajlandii.

Często można przeczytać, że jest to „prymitywna” odmiana [polifonii](#). Należy tego słowa unikać nie tylko dlatego, że „prymitywny” ma potocznie znaczenie pejoratywne (czyli źle oceniające to, o czym się mówi). Również dlatego, że innym znaczeniem tego słowa jest „pierwotny, pradawny”. Tymczasem muzyka Dalekiego Wschodu rozwija się co najmniej tak samo długo jak muzyka europejska i techniki stosowane na Jawie czy w Chinach są tak samo współczesne jak muzyka spektralna czy aleatoryczna. Jej stosowanie jest kwestią świadomego wyboru kompozytorów. Jest to zresztą technika, do której po tysiącu lat powrócili także kompozytorzy europejscy.

W **heterofonii** melodia jakby rozszcza się na całą wiązkę, pęk melodii idących równolegle. Nie podlegają one prawom [kontrapunktu](#): jego wprowadzenie powoduje przeciwstawienie melodii głównej innej melodii, różnej od pierwotnej. Por. [polifonia](#).

Heterofonia często występuje w muzyce rozrywkowej, popularnej – jakkolwiek byśmy ją nazwali. W piosenkach Metalliki linia wokalna jest często wariantem melodii ukrytej w figuracyjnym akompaniamencie, druga [gitara](#) zaś gra jeszcze jeden jej wariant (*Nothing Else Matters, Unforgiven*). A jeśli kiedykolwiek na koncercie ulubionego zespołu śpiewaliście ich piosenki, mogliście zauważyć, że w tym czasie wokalista śpiewał bardziej ozdobny wariant melodii. I na tym to właśnie polega.